

UMOWA

MIĘDZY

RZĄDEM RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

A

RZĄDEM REPUBLIKI ARMENII

**w sprawie unikania podwójnego opodatkowania
i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania
w zakresie podatków od dochodu i majątku**

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Republiki Armenii kierując się wolą popierania i wzmocnienia gospodarczych, naukowych, technicznych i kulturalnych stosunków między obu państwami oraz w celu unikania podwójnego opodatkowania dochodu i majątku i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania, postanowiły zawrzeć niniejszą Konwencję,

uzgadniając, co następuje:

ROZDZIAŁ I ZAKRES KONWENCJI

ARTYKUŁ 1 ZAKRES PODMIOTOWY

Niniejsza Konwencja dotyczy osób, które mają miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym lub w obu Umawiających się Państwach.

ARTYKUŁ 2 PODATKI, KTÓRYCH DOTYCZY KONWENCJA

1. Niniejsza Konwencja dotyczy podatków od dochodu i od majątku, bez względu na sposób ich poboru, które pobiera się na rzecz Umawiającego się Państwa, jego jednostek terytorialnych lub władz lokalnych.

2. Za podatki od dochodu i od majątku uważa się wszystkie podatki, które pobiera się od całego dochodu, od całego majątku albo od części dochodu lub majątku, włączając podatki od zysku z przeniesienia tytułu własności majątku ruchomego lub nieruchomego i podatki od ogólnych kwot wynagrodzeń wypłacanych przez przedsiębiorstwo, jak również podatki od przyrostu majątku.

3. Do aktualnie istniejących podatków, których dotyczy Konwencja, należą w szczególności:

a) w Polsce:

- i) podatek dochodowy od osób prawnych;
- ii) podatek dochodowy od osób fizycznych;
(zwane dalej „podatkiem polskim”).

b) w Republice Armenii:

- i) podatek od zysków;
- ii) podatek od dochodu;
(zwane dalej „podatkiem armeńskim”);

4. Niniejsza Konwencja będzie miała także zastosowanie do wszystkich podatków takiego samego lub podobnego rodzaju wchodzących w zakres

definicji zawartej w ust. 1 tego artykułu, które po podpisaniu niniejszej Konwencji będą pobierane obok istniejących podatków lub w ich miejsce. Właściwe organy Umawiających się Państw będą informowały się wzajemnie we właściwym czasie o wszystkich zasadniczych zmianach, dokonanych w ich odnośnych ustawodawstwach podatkowych.

ROZDZIAŁ II DEFINICJE

ARTYKUŁ 3 OGÓLNE DEFINICJE

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji, jeżeli z kontekstu nie wynika inaczej:
 - a) określenie „Umawiające się Państwo” oznacza zależnie od kontekstu, Polskę lub Armenię
 - b) określenie „Polska” oznacza Rzeczypospolitą Polską, a użyte w sensie geograficznym oznacza terytorium, w tym wyłączną strefę ekonomiczną poza wodami terytorialnymi, nad którymi Rzeczpospolita Polska sprawuje zgodnie z jej ustawodawstwem i prawem międzynarodowym prawo do poszukiwania i eksploatacji dna morskiego, jego podglebia i ich zasobów naturalnych;
 - c) określenie „Armenia” oznacza Republikę Armenii, a użyte w sensie geograficznym oznacza terytorium, nad którym Republika Armenii sprawuje prawa i jurysdykcję zgodnie z wewnętrznym ustawodawstwem i prawem międzynarodowym;
 - d) określenia „przedsiębiorstwo jednego Umawiającego się Państwa” i „przedsiębiorstwo drugiego Umawiającego się Państwa” oznaczają odpowiednio przedsiębiorstwo, prowadzone przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym Umawiającym się Państwie i przedsiębiorstwo prowadzone przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie;
 - e) określenie „osoba” obejmuje osobę fizyczną, spółkę oraz każde inne zrzeszenie osób;
 - f) określenie „spółka” oznacza każdą osobę prawną lub każdą jednostkę, którą dla celów podatkowych traktuje się jako osobę prawną;
 - g) określenie „transport międzynarodowy” oznacza wszelki przewóz statkiem morskim, barką, statkiem powietrznym lub środkiem transportu samochodowego lub kolejowego, z wyjątkiem przypadku gdy statek morski, barka, statek powietrzny lub środek

transportu samochodowego lub kolejowego jest eksploatowany wyłącznie między miejscami położonymi w drugim Umawiającym się Państwie;

- h) określenie „właściwy organ” oznacza:
 - i) w Polsce - Ministra Finansów lub jego upoważnionego przedstawiciela
 - ii) w Armenii - Ministra Finansów oraz Ministra Dochodów Państwa lub jego upoważnionych przedstawicieli.
- i) określenie „obywatel” oznacza:
 - i) każdą osobę fizyczną posiadającą obywatelstwo Umawiającego się Państwa, oraz
 - ii) każdą osobę prawną, utworzoną na podstawie ustawodawstwa obowiązującego w Umawiającym się Państwie

2. Przy stosowaniu niniejszej Konwencji przez Umawiające się Państwo, jeżeli z kontekstu nie wynika inaczej, każde określenie w niej nie zdefiniowane, ma takie znaczenie, jakie przyjmuje się według prawa tego Państwa w zakresie podatków, do których ma zastosowanie niniejsza Konwencja, przy czym znaczenie tego Państwa będzie miało pierwszeństwo przed znaczeniem nadanym określeniu przez inne przepisy prawne tego Państwa.

ARTYKUŁ 4 MIEJSCE ZAMIESZKANIA LUB SIEDZIBA

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji określenie "osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie" oznacza każdą osobę, która zgodnie z prawem tego Państwa podlega tam opodatkowaniu z uwagi na miejsce zarejestrowania, miejsce zamieszkania, miejsce pobytu, siedzibę zarządu, albo inne kryterium o podobnym charakterze i obejmuje również państwo, jego jednostkę terytorialną lub organ lokalny.

2. Jeżeli stosownie do postanowień ustępu 1 tego artykułu osoba fizyczna ma miejsce zamieszkania w obu Umawiających się Państwach, to jej status określa się w sposób następujący:

- a) osobę uważa się za mającą miejsce zamieszkania w tym Państwie, w którym ma ona stałe miejsce zamieszkania; jeżeli ma ona miejsce zamieszkania w obu Umawiających się Państwach, to uważa się, że ma ona miejsce zamieszkania w tym Państwie, z którym ma ona silniejsze powiązania osobiste lub gospodarcze (ośrodek interesów życiowych);

- b) jeżeli nie można ustalić, w którym Umawiającym się Państwie osoba ma ośrodek interesów życiowych, albo jeżeli nie posiada ona stałego miejsca zamieszkania w żadnym z Umawiających się Państw, to uważa się, że ma ona miejsce zamieszkania w tym Umawiającym się Państwie, w którym zwykle przebywa;
 - c) jeżeli przebywa ona zazwyczaj w obydwu Państwach lub nie przebywa zazwyczaj w żadnym z nich, to uważa się, że ma ona miejsce zamieszkania w tym Umawiającym się Państwie, którego jest obywatelem;
 - d) jeżeli osoba jest obywatelem obu Państw lub nie jest obywatelem żadnego z nich, to właściwe organy Umawiających się Państw rozstrzygną tę sprawę w drodze wzajemnego porozumienia.
3. Jeżeli stosownie do postanowień ustępu 1 osoba nie będąca osobą fizyczną ma siedzibę w obu Umawiających się Państwach, to uważa się, że ma ona siedzibę w Państwie, w którym jest ona zarejestrowana.

ARTYKUŁ 5 ZAKŁAD

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji określenie "zakład" oznacza stałą placówkę, przez którą przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa prowadzi całkowicie lub częściowo działalność gospodarczą w drugim Umawiającym się Państwie.
2. Określenie "zakład" obejmuje w szczególności:
- a) miejsce zarządu,
 - b) filię,
 - c) biuro,
 - d) fabrykę
 - e) warsztat oraz
 - f) kopalnię, źródło ropy naftowej lub gazu ziemnego, kamieniołom albo każde inne miejsce wydobywania, poszukiwania albo eksploatacji zasobów naturalnych.

3.

- a) Plac budowy lub obiekt budowlany, montażowy lub instalacyjny, albo związana z tym działalność nadzorczą stanowią zakład, jeżeli taki plac, obiekt lub działalność trwają dłużej niż dwanaście miesięcy
- b) Określenie „zakład” obejmuje również świadczenie usług, w tym usług konsultacyjnych świadczonych przez personel przedsiębiorstwa lub przez personel wynajęty w tym celu przez przedsiębiorstwo, lecz tylko wtedy, gdy działalność tego rodzaju (w związku z danym lub związanym z nim projektem) trwa w granicach kraju przez okres lub okresy łącznie dłużej niż 6 miesięcy w ramach każdego 12 miesięcznego okresu;

4.. Bez względu na poprzednie postanowienia tego artykułu, określenie „zakład” nie obejmuje następującej działalności przedsiębiorstwa jednego Umawiającego się Państwa prowadzonej w Drugim Umawiającym się Państwie:

- a) użytkowania urządzeń, które służą wyłącznie do składowania, wydawania zgodnie z kontraktami zawartymi przed składowaniem albo wystawieniem dóbr albo towarów należących do przedsiębiorstwa;
- b) utrzymywania zapasów dóbr albo towarów należących do przedsiębiorstwa, wyłącznie w celu składowania lub wystawiania;
- c) utrzymywania zapasów dóbr albo towarów należących do przedsiębiorstwa wyłącznie w celu przerobu przez inne przedsiębiorstwo;
- d) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu zakupu dóbr lub towarów albo w celu zbierania informacji dla przedsiębiorstwa;
- e) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu prowadzenia dla przedsiębiorstwa działalności mającej charakter przygotowawczy lub pomocniczy;
- f) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu wykonywania jakiegokolwiek połączenia rodzajów działalności, o których mowa w punktach od a) do e)

5. Bez względu na postanowienia ustępów 1 i 2 tego artykułu, jeżeli osoba, z wyjątkiem niezależnego przedstawiciela w rozumieniu ustępu 7, działa w imieniu i na rzecz przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa, uważa się, że przedsiębiorstwo to posiada zakład w tym pierwszym Państwie jeżeli taka osoba:

- a) posiada i zwyczajowo wykonuje pełnomocnictwo do zawierania kontraktów w tym Umawiającym się Państwie w imieniu przedsiębiorstwa, chyba że działalność takiej osoby ogranicza się do rodzajów działalności wymienionych w ustępie 4, które gdyby były wykonywane za pośrednictwem stałej placówki nie powodowałyby uznania tej placówki za zakład na podstawie postanowień niniejszego ustępu;
- b) nie posiada takiego upoważnienia lecz utrzymuje stale w pierwszym państwie skład dóbr lub towarów, z którego regularnie dostarcza dobra lub towary w imieniu przedsiębiorstwa.

6. Bez względu na poprzednie postanowienia tego artykułu, uważa się, że przedsiębiorstwo ubezpieczeniowe Umawiającego się Państwa, z wyjątkiem reasekuracji, posiada zakład w drugim Umawiającym się Państwie, jeżeli pobiera ono składki ubezpieczeniowe na terytorium tego drugiego Umawiającego się Państwa lub ubezpiecza od ryzyka na tym terytorium za pośrednictwem osoby innej niż niezależny przedstawiciel, do którego ma zastosowanie ustęp 7.

7. Nie uważa się, że przedsiębiorstwo posiada zakład w Umawiającym się Państwie tylko z tego powodu, że wykonuje ono w tym Państwie czynności przez maklera, generalnego przedstawiciela handlowego albo każdego innego niezależnego przedstawiciela, pod warunkiem, że te osoby działają w ramach swojej zwykłej działalności. Jednakże, jeżeli działalność takiego przedstawiciela jest wykonywana całkowicie w imieniu tego przedsiębiorstwa, to nie uważa się takiej osoby za przedstawiciela niezależnego w rozumieniu tego ustępu.

8. Fakt, że spółka, mająca siedzibę w Umawiającym się Państwie, kontroluje lub jest kontrolowana przez spółkę, która ma siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, albo która prowadzi działalność w tym drugim Państwie (przez posiadany tam zakład albo w inny sposób), nie wystarcza, aby jakkolwiek z tych spółek uważać za zakład drugiej spółki.

ROZDZIAŁ III OPODATKOWANIE DOCHODU

ARTYKUŁ 6 DOCHÓD Z NIERUCHOMOŚCI

1. Dochód, osiągany przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z majątku nieruchomego (włączając dochody z eksploatacji gospodarstwa rolnego lub leśnego), położonego w drugim Umawiającym się Państwie, może być opodatkowany w tym drugim Państwie.
2. Określenie „majątek nieruchomy” posiada takie znaczenie jakie przyjmuje się według prawa tego Umawiającego się Państwa, w którym majątek ten jest położony. Statki morskie, barki i statki powietrzne, pojazdy transportu drogowego i kolejowego nie stanowią majątku nieruchomego.
3. Postanowienia ustępu 1 stosuje się do dochodu osiąganego z bezpośredniego użytkowania, dzierżawy, jak również każdego innego rodzaju użytkowania majątku nieruchomego.
4. Jeżeli własność akcji lub innych praw w spółce uprawnia właściciela akcji lub posiadacza praw do korzystania z nieruchomości posiadanej przez spółkę, to dochód osiągany z bezpośredniego użytkowania, dzierżawy lub każdego innego rodzaju korzystania może być opodatkowany w Umawiającym się Państwie, w którym nieruchomość jest położona.
5. Postanowienia ustępów 1 i 3 niniejszego artykułu stosuje się również do dochodu z majątku nieruchomego przedsiębiorstwa i do dochodu z majątku nieruchomego, który służy do wykonywania wolnego zawodu.

ARTYKUŁ 7 ZYSKI PRZEDSIĘBIORSTW

1. Zyski przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że przedsiębiorstwo prowadzi działalność gospodarczą w drugim Umawiającym się Państwie przez położony tam zakład. Jeżeli przedsiębiorstwo wykonuje działalność w ten sposób, zyski przedsiębiorstwa mogą być opodatkowane w drugim Państwie, jednak tylko w takiej mierze, w jakiej mogą być przypisane:

- a) temu zakładowi;
- b) sprzedaży w tym drugim Państwie dóbr lub towarów takiego samego lub podobnego rodzaju, jak sprzedawane przez ten zakład;

c) innej działalności prowadzonej w tym drugim Państwie takiego samego lub podobnego rodzaju, jak działalność prowadzona przez ten zakład.

2. Z zastrzeżeniem postanowień ustępu 3 tego artykułu, jeżeli przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa wykonuje działalność w drugim Umawiającym się Państwie przez położony tam zakład, to w każdym Umawiającym się Państwie należy przypisać temu zakładowi takie zyski, jakie mógłby on osiągnąć, gdyby wykonywał taką samą lub podobną działalność w takich samych lub podobnych warunkach jako samodzielne przedsiębiorstwo i był całkowicie niezależny w stosunkach z przedsiębiorstwem, którego jest zakładem.

3. Przy ustalaniu zysków zakładu dopuszcza się na odliczenie nakładów ponoszonych dla tego zakładu włącznie z kosztami zarządzania i ogólnymi kosztami administracyjnymi niezależnie od tego, czy powstały w tym Państwie, w którym położony jest zakład, czy gdzie indziej. Jednakże nie zezwala się na odliczanie kwot (z wyjątkiem zwrotu faktycznych wydatków) wypłacanych przez zakład przedsiębiorstwu z tytułu należności licencyjnych, honorariów lub innych podobnych wypłat za korzystanie z patentów lub prowizji za świadczone usługi lub za pomoc w zarządzaniu albo, z wyjątkiem przedsiębiorstw bankowych, wypłaty z tytułu odsetek od kwoty pożyczonej zakładowi.

4. Nie można przypisać zakładowi zysku tylko z tytułu samego zakupu dóbr lub towarów przez ten zakład dla przedsiębiorstwa.

5. Przy stosowaniu poprzednich ustępów, ustalenie zysków zakładu powinno być dokonywane każdego roku, w ten sam sposób, chyba że istnieją dostateczne podstawy aby postąpić inaczej.

6. Jeżeli w Umawiającym się Państwie istnieje zwyczaj ustalania zysków zakładu przez podział całkowitych zysków przedsiębiorstwa na jego poszczególne części, żadne postanowienie ustępu 2 nie wyklucza ustalenia przez to Umawiające się Państwo zysku do opodatkowania według zwykle stosowanego podziału; sposób zastosowanego podziału zysku musi jednak być taki, aby wynik był zgodny z zasadami zawartymi w tym artykule.

7. Jeżeli w zyskach mieszczą się dochody, które zostały odrębnie uregulowane w innych artykułach niniejszej Umowy, postanowienia tych innych artykułów nie będą naruszane przez postanowienia tego artykułu.

ARTYKUŁ 8 TRANSPORT MIĘDZYNARODOWY

1. Zyski osiągane przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa z eksploatacji w transporcie międzynarodowym statków morskich, barek i statków powietrznych lub środków transportu drogowego lub kolejowego, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.
2. Zyski przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa osiągane z bezpośredniego korzystania, oddania w dzierżawę lub innego rodzaju eksploatacji kontenerów i związanych z nimi urządzeń, podlegają opodatkowaniu tylko w tym państwie
3. Postanowienia ustępów 1 i 2 tego artykułu mają również zastosowanie do zysków z uczestnictwa w umowie poolowej, we wspólnym przedsiębiorstwie lub w międzynarodowym związku eksploatacyjnym.

ARTYKUŁ 9 PRZEDSIĘBIORSTWA POWIĄZANE

1. Jeżeli:
 - a) przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa ma bezpośredni lub pośredni udział w zarządzaniu, kontroli lub w kapitale przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa,albo
 - b) te same osoby, bezpośrednio lub pośrednio, mają udział w zarządzaniu, kontroli lub w kapitale przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa i przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa

i jeżeli w jednym i w drugim przypadku między dwoma przedsiębiorstwami w zakresie ich stosunków handlowych lub finansowych, zostaną umówione lub narzucone warunki, różniące się od warunków, które ustaliłyby między sobą niezależne przedsiębiorstwa, to zyski, które osiągałoby jedno z przedsiębiorstw bez tych warunków, ale których z powodu tych warunków nie osiągnęło, mogą być włączone do zysków tego przedsiębiorstwa i odpowiednio opodatkowane.

2. Jeżeli Umawiające się Państwo włącza do zysków własnego przedsiębiorstwa i odpowiednio opodatkowuje zyski przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa, z tytułu których przedsiębiorstwo zostało opodatkowane w tym drugim Państwie, a zyski tak połączone są zyskami, które osiągnęłyby przedsiębiorstwo pierwszego wymienionego Państwa gdyby warunki ustalone między tymi dwoma przedsiębiorstwami były warunkami, które byłyby uzgodnione między przedsiębiorstwami niezależnymi, wówczas to drugie Państwo dokona odpowiedniej korekty kwoty podatku nałożonego w tym Państwie od tych zysków. Przy dokonywaniu takiej korekty będą odpowiednio uwzględnione inne postanowienia niniejszej Konwencji, a właściwe władze Umawiających się Państw będą porozumiewać się, jeżeli będzie to konieczne.

ARTYKUŁ 10 DYWIDENDY

1. Dywidendy wypłacane przez spółkę mającą siedzibę w Umawiającym się Państwie osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Jednakże, takie dywidendy mogą być opodatkowane także w tym Umawiającym się Państwie, w którym spółka wypłacająca dywidendy ma swoją siedzibę, i zgodnie z ustawodawstwem tego Państwa, lecz jeżeli odbiorca dywidend jest ich właścicielem, podatek ten nie może przekroczyć 10 procent kwoty dywidend brutto.

Postanowienia tego ustępu nie naruszają opodatkowania spółki w odniesieniu do zysków, z których wypłacane są dywidendy.

3. Użyte w niniejszej Konwencji określenie „dywidendy” oznacza dochód z akcji lub innych praw, z wyjątkiem wierzytelności, do udziału w zyskach, jak również dochody z innych praw spółki, które według prawa Państwa, w którym spółka wydzielająca dywidendy ma siedzibę, są pod względem podatkowym traktowane jak dochody z akcji

4. Postanowień ustępów 1 i 2 tego artykułu nie stosuje się, jeżeli właściciel dywidend, mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, wykonuje w drugim Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się siedziba spółki wypłacającej dywidendy działalność

gospodarczą przez zakład tam położony, bądź wykonuje w tym drugim Państwie wolny zawód w oparciu o stałą placówkę w nim położoną i gdy udział, z tytułu którego wypłaca się dywidendy, faktycznie wiąże się z działalnością takiego zakładu lub stałej placówki. W takim przypadku w zależności od konkretnej sytuacji stosuje się postanowienia artykułu 7 (zyski przedsiębiorstw) lub artykułu 14 (wolne zawody).

5. Jeżeli spółka mająca siedzibę w Umawiającym się Państwie osiąga zyski lub dochód w drugim Umawiającym się Państwie, wówczas to drugie Państwo nie może pobierać żadnego podatku od dywidend wypłacanych przez spółkę, z wyjątkiem przypadku, gdy takie dywidendy są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Państwie lub gdy udział, z tytułu którego wypłacane są dywidendy wiąże się z zakładem lub stałą placówką położoną w tym drugim Państwie, ani opodatkowywać niepodzielone zyski spółki, nawet jeśli wypłacone dywidendy lub niepodzielone zyski składają się całkowicie lub częściowo z zysków lub dochodu powstałego w tym drugim Państwie.

ARTYKUŁ 11 ODSETKI

1. Odsetki, które powstają w Umawiającym się Państwie i które są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Jednakże odsetki, o których mowa w ustępie 1 tego artykułu, mogą być także opodatkowane w Umawiającym się Państwie, w którym powstają i zgodnie z ustawodawstwem tego Państwa, ale jeżeli odbiorca odsetek jest ich właścicielem, podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 5 procent kwoty brutto odsetek.

3. Użyte w niniejszej Konwencji określenie "odsetki" oznacza dochody z wszelkiego rodzaju roszczeń wynikających z długów, zarówno zabezpieczonych jak i nie zabezpieczonych hipoteką lub prawem uczestnictwa w zyskach dłużnika, a w szczególności dochody z pożyczek publicznych oraz dochody z obligacji lub skryptów dłużnych, włącznie z premiami i nagrodami mającymi związek z takimi skryptami dłużnymi, obligacjami lub pożyczkami. Opłaty karne z tytułu opóźnionej zapłaty nie są uważane za odsetki w rozumieniu tego artykułu.

4. Postanowień ustępu 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli właściciel odsetek mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie

wykonuje w drugim Państwie, w którym powstają odsetki, działalność gospodarczą przez zakład tam położony, bądź wykonuje wolny zawód w oparciu o stałą placówkę, która jest w nim położona i jeżeli wierzytelność, z tytułu której płacone są odsetki, jest faktycznie związana z definicjami zawartymi w ustępie 1 artykułu 7 (zyski przedsiębiorstw). W takim przypadku stosuje się odpowiednio w zależności od konkretnej sytuacji postanowienia artykułu 7 (zyski przedsiębiorstw) lub artykułu 14 (wolne zawody).

5. Uważa się, że odsetki powstają w Umawiającym się Państwie, gdy płatnikiem jest to Państwo, jego jednostka terytorialna, władza lokalna albo osoba mająca w tym Państwie miejsce zamieszkania lub siedzibę. Jeżeli jednak osoba wypłacająca odsetki, bez względu na to, czy ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, posiada w Umawiającym się Państwie zakład lub stałą placówkę, w związku z działalnością których powstało zadłużenie, z tytułu którego są wypłacane odsetki i zapłata tych odsetek jest pokrywana przez ten zakład lub stałą placówkę, to uważa się, że odsetki takie powstają w Państwie, w którym położony jest zakład lub stała placówka.

6. Jeżeli między płatnikiem a właścicielem odsetek lub między nimi oboma a osobą trzecią istnieją szczególne powiązania i dlatego kwota odsetek, mająca związek z roszczeniem wynikającym z długu, z tytułu którego są wypłacane, przekraczają kwotę, która byłaby uzgodniona między płatnikiem a właścicielem odsetek bez takich powiązań, to postanowienia tego artykułu stosuje się tylko do tej ostatniej wymienionej kwoty. W tym przypadku nadwyżka ponad tę kwotę podlega opodatkowaniu według prawa każdego Umawiającego się Państwa i przy uwzględnieniu innych postanowień niniejszej Konwencji.

ARTYKUŁ 12 NALEŻNOŚCI LICENCYJNE

1. Należności licencyjne, powstające w Umawiającym się Państwie, wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Jednakże, takie należności licencyjne mogą być także opodatkowane w tym Umawiającym się Państwie, w którym powstają i zgodnie z prawem tego Państwa, lecz jeżeli odbiorca jest właścicielem tych należności, to

ustalony w ten sposób podatek nie może przekroczyć 10 procent kwoty brutto należności licencyjnych.

3. Określenie "należności licencyjne", użyte w niniejszej Konwencji, oznacza wszelkiego rodzaju należności otrzymywane za użytkowanie lub prawo do użytkowania dzieła literackiego, artystycznego lub naukowego, włącznie z filmami i taśmami dla radia i telewizji, patentu, znaku towarowego lub fabrycznego, wzoru lub modelu, planu, tajemnicy technologii lub procesu produkcyjnego, albo za informacje związane z doświadczeniem w dziedzinie przemysłowej, handlowej lub naukowej.

4. Postanowienia ustępów 1 i 2 tego artykułu nie mają zastosowania, jeżeli właściciel należności licencyjnych, mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, wykonuje w drugim Umawiającym się Państwie, z którego pochodzą należności licencyjne, działalność gospodarczą przez zakład w nim położony, bądź wolny zawód za pomocą położonej tam stałej placówki, a prawa lub majątek, z tytułu których wypłacane są należności licencyjne rzeczywiście związane są z ustaleniami o których mowa w artykule 7 ust. 1 (zyski przedsiębiorstw). W takim przypadku stosuje się odpowiednio, w zależności od konkretnej sytuacji, postanowienia artykułu 7 (zyski przedsiębiorstw) lub artykułu 14 (wolne zawody).

5. Uważa się, że należności licencyjne powstają w Umawiającym się Państwie, gdy płatnikiem jest to Państwo, jego jednostka terytorialna, władza lokalna albo osoba mająca w tym Państwie miejsce zamieszkania lub siedzibę. Jeżeli jednak, osoba wypłacająca należności licencyjne bez względu na to, czy ma ona w Umawiającym się Państwie miejsce zamieszkania lub siedzibę, posiada w Umawiającym się Państwie zakład lub stałą placówkę w związku z działalnością których powstał obowiązek zapłaty tych należności licencyjnych i zakład lub stała placówka pokrywają te należności, to uważa się, że należności licencyjne powstają w Państwie, w którym położony jest ten zakład lub stała placówka.

6. Jeżeli między płatnikiem a właścicielem należności licencyjnych lub między nimi obydwoma a osobą trzecią istnieją szczególne powiązania i dlatego kwota należności licencyjnych mających związek z użytkowaniem, prawem do użytkowania lub informacją, za które jest płacona, przekracza kwotę, którą płatnik i właściciel należności licencyjnych uzgodniliby bez tych powiązań, to postanowienia niniejszego artykułu stosuje się tylko do tej drugiej wymienionej kwoty. W tym przypadku nadwyżka ponad tę kwotę podlega opodatkowaniu zgodnie z prawem każdego Umawiającego się Państwa i z uwzględnieniem innych postanowień niniejszej Konwencji.

ARTYKUŁ 13

ZYSKI ZE SPRZEDAŻY MAJĄTKU

1. Zyski osiągnięte przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z przeniesienia własności majątku nieruchomego, o którym mowa w artykule 6, a położonego w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Zyski z przeniesienia własności majątku ruchomego stanowiącego część majątku zakładu, który przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie, albo z tytułu przeniesienia własności majątku ruchomego należącego do stałej placówki, którą osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie dysponuje w drugim Umawiającym się Państwie dla wykonywania wolnego zawodu, łącznie z zyskami z przeniesienia tytułu własności takiego zakładu (odrębnie albo razem z całym przedsiębiorstwem) lub takiej stałej placówki, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

3. Zyski osiągnięte przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa z przeniesienia własności statków morskich, barek lub statków powietrznych, albo pojazdów transportu samochodowego lub kolejowego eksploatowanych w transporcie międzynarodowym albo majątku ruchomego związanego z eksploatacją takich statków morskich, statków powietrznych lub środków transportu samochodowego lub kolejowego, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie.

4. Zyski osiągane przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z przeniesienia własności akcji lub innych praw w spółce, której mienie składa się głównie z nieruchomości położonych w drugim Umawiającym się Państwie mogą być opodatkowane w tym drugim Umawiającym się Państwie.

5. Zyski z przeniesienia tytułu własności jakiegokolwiek majątku innego, niż wymieniony w ustępach 1, 2, 3 i 4, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym przenoszący własność ma miejsce zamieszkania lub siedzibę.

ARTYKUŁ 14

WOLNE ZAWODY

1. Dochód osiągany przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie osiąga z wykonywania wolnego zawodu albo

innej działalności o samodzielnym charakterze, podlega opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że osoba ta w celu wykonywania swojej działalności posiada stałą placówkę w drugim Umawiającym się Państwie. Jeżeli posiada ona stałą placówkę to dochód może być opodatkowany w drugim Państwie, lecz tylko w takim zakresie, jaki może być przypisany tej stałej placówce.

2. Określenie "wolny zawód" obejmuje w szczególności samodzielnie wykonywaną działalność naukową, literacką, artystyczną, wychowawczą lub oświatową, jak również samodzielnie wykonywaną działalność lekarzy, prawników, inżynierów, architektów, dentystów, biegłych rewidentów i księgowych.

ARTYKUŁ 15 PRACA NAJEMNA

1. Z uwzględnieniem postanowień artykułów 16 (wynagrodzenia dyrektorów), 18 (emerytury i renty) i 19 (funkcje publiczne), płace, uposażenia i inne podobne wynagrodzenia, które osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie osiąga z pracy najemnej, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie. Jeżeli praca jest tam wykonywana, to otrzymywane za nią wynagrodzenie może być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Bez względu na postanowienia ustępu 1 tego artykułu, wynagrodzenia jakie osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie osiąga z pracy najemnej, wykonywanej w drugim Umawiającym się Państwie, podlegają opodatkowaniu tylko w pierwszym Państwie, jeżeli:

- a) odbiorca przebywa w drugim Państwie przez okres lub okresy nie przekraczające łącznie 183 w danym roku podatkowym, i
- b) wynagrodzenia są wypłacane przez pracodawcę lub w imieniu pracodawcy, który nie ma miejsca zamieszkania lub siedziby w drugim Państwie, i
- c) wynagrodzenia nie są ponoszone przez zakład lub stałą placówkę, którą pracodawca posiada w drugim Państwie.

3. Bez względu na poprzednie postanowienia tego artykułu, wynagrodzenia uzyskiwane przez osobę, mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie, z tytułu pracy najemnej, wykonywanej na pokładzie statku morskiego, barki lub statku powietrznego albo pojazdu drogowego lub kolejowego eksploatowanego w komunikacji międzynarodowej, mogą być opodatkowane tylko w tym Państwie.

ARTYKUŁ 16 WYNAGRODZENIA DYREKTORÓW

Wynagrodzenie i inne podobne należności, które osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie otrzymuje z tytułu członkostwa w zarządzie spółki lub w innym podobnym organie spółki mającej siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

ARTYKUŁ 17 ARTYŚCI I SPORTOWCY

1. Bez względu na postanowienia artykułów 14 (wolne zawody) i 15 (praca najemna), dochód uzyskany przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie, z tytułu działalności artystycznej, na przykład artysty scenicznego, filmowego, radiowego lub telewizyjnego, jak też muzyka lub sportowca, z osobiście wykonywanej w tym charakterze działalności w drugim Umawiającym się Państwie, może być opodatkowany w tym drugim Państwie.

2. Jeżeli dochód mający związek z osobiście wykonywaną działalnością takiego artysty lub sportowca nie przypada temu artyście lub sportowcowi lecz innej osobie, to dochód taki, bez względu na postanowienia artykułów 7 (zyski przedsiębiorstw), 14 (wolne zawody) i 15 (praca najemna), może być opodatkowany w tym Umawiającym się Państwie, w którym działalność tego artysty lub sportowca jest wykonywana.

3. Bez względu na postanowienia ustępów 1 i 2, dochód uzyskiwany przez artystów lub sportowców, z działalności o której mowa w ustępie 1 i wykonywanej w ramach programu wymiany kulturalnej i sportowej, uzgodnionej przez rządy Umawiających się Państw i wykonywanej w innych celach niż zarobkowe jest wolny od opodatkowania w Państwie, w którym taka działalność jest prowadzona.

ARTYKUŁ 18 EMERYTURY

1. Emerytury i inne podobne świadczenia wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie z tytułu wcześniejszej pracy najemnej, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

2. Bez względu na postanowienia ustępu 1, emerytury i inne podobne świadczenia dokonywane w ramach ustawodawstwa o ubezpieczeniach socjalnych Umawiających się Państw podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

ARTYKUŁ 19 FUNKCJE PUBLICZNE

1.
 - a) Wynagrodzenia, inne niż emerytury wypłacane przez Umawiające się Państwo, jego jednostkę terytorialną lub władzę lokalną osobie fizycznej z tytułu usług świadczonych na rzecz tego Państwa, jego jednostki lub władzy lokalnej, podlega opodatkowaniu tylko w tym Państwie;
 - b) Jednakże wynagrodzenie takie podlega opodatkowaniu tylko w drugim Umawiającym się Państwie, jeżeli usługi te są świadczone w tym Państwie, a osoba fizyczna mająca miejsce zamieszkania w tym Państwie:
 - i) jest obywatelem tego Państwa, lub
 - ii) nie stała się osobą mającą miejsce zamieszkania w tym Państwie wyłącznie w celu świadczenia tych usług.
2. Postanowienia artykułów 15 (praca najemna) i 16 (wynagrodzenia dyrektorów) stosuje się do wynagrodzeń i emerytur mających związek ze świadczeniem usług w związku z działalnością gospodarczą Umawiającego się Państwa, jego jednostki terytorialnej lub władzy lokalnej.

ARTYKUŁ 20 STUDENCI

1. Płatności otrzymywane na utrzymanie, kształcenie lub odbywanie praktyki przez studenta, stypendystę lub praktykanta, który ma lub bezpośrednio przed przybyciem do Umawiającego się Państwa, miał miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie a który przebywa w pierwszym wymienionym Państwie wyłącznie w celu kształcenia się lub odbywania

praktyki, nie podlegają opodatkowaniu w tym Państwie, jeżeli płatności te pochodzą ze źródeł położonych poza tym Państwem.

2. Wynagrodzenia wypłacane studentowi, stypendyście lub praktykantowi, w zależności od przypadku, za usługi świadczone w drugim Umawiającym się Państwie nie podlegają opodatkowaniu w tym Państwie przez okres 5 lat, pod warunkiem jednak, że te usługi są związane z jego kształceniem, praktyką lub szkoleniem.

ARTYKUŁ 21 WYKŁADOWCY I PRACOWNICY NAUKOWO-BADAWCZY

1. Osoba mająca lub która miała miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie bezpośrednio przed przybyciem do drugiego Umawiającego się Państwa, i która na zaproszenie uniwersytetu, szkoły wyższej, szkoły lub innej instytucji oświatowej o charakterze niedochodowym, uznanej przez Rząd tego drugiego Umawiającego się Państwa, przebywa wyłącznie w celu prowadzenia wykładów lub prowadzenia badań lub w obydwu celach łącznie w takiej instytucji, będzie zwolniona z opodatkowania w tym drugim Umawiającym się Państwie, z tytułu uposażenia otrzymywanego za prowadzenie wykładów lub prac badawczych przez okres nie przekraczający dwóch lat

2. Postanowienia ustępu 1 tego artykułu nie mają zastosowania do dochodu z tytułu prac badawczych, jeżeli takie prace są podejmowane nie w interesie publicznym, ale głównie dla prywatnej korzyści określonej osoby lub osób.

ARTYKUŁ 22 INNE DOCHODY

1. Części dochodu osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, bez względu na to skąd one pochodzą, a które nie zostały wymienione w poprzednich artykułach niniejszej Konwencji, podlegają opodatkowaniu tym Państwie.

2. Postanowień ustępu nie stosuje się do dochodów nie będących dochodami z majątku nieruchomego określonego w artykule 6 ustęp 2, jeżeli osoba uzyskująca takie dochody, posiadająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, wykonuje w drugim Umawiającym się Państwie, działalność gospodarczą przez zakład tam położony lub wykonuje w

tym drugim Państwie wolny zawód, w oparciu o stałą placówkę tam położoną i gdy prawa lub dobra z tytułu których wypłacany jest dochód, są faktycznie związane z działalnością takiego zakładu lub stałej placówki. W takim przypadku, w zależności od konkretnej sytuacji, stosuje się odpowiednio postanowienia artykułu 7 (zyski przedsiębiorstw) lub artykułu 14 (wolne zawody).

3. Bez względu na postanowienia ustępów 1 i 2 tego artykułu, dochód osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, może być opodatkowany w tym drugim Państwie.

ROZDZIAŁ IV OPODATKOWANIE MAJĄTKU

ARTYKUŁ 23 MAJĄTEK

1. Majątek nieruchomy, określony w artykule 6 (dochód z nieruchomości), który jest własnością osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, a który jest położony w drugim Umawiającym się Państwie, może być opodatkowany w tym drugim Państwie.

2. Majątek ruchomy, stanowiący część majątku zakładu, który przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie lub majątek ruchomy należący do stałej placówki, którą osoba, mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie, posiada w drugim Umawiającym się Państwie w celu wykonywania wolnego zawodu, może być opodatkowany w tym drugim Państwie.

3. Majątek, który stanowią statki morskie, barki lub statki powietrzne lub środki transportu drogowego lub kolejowego, eksploatowane w transporcie międzynarodowym, jak również majątek ruchomy służący do eksploatacji takich statków morskich i powietrznych, może podlegać opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie w którym znajduje się siedziba przedsiębiorstwa do którego należą takie statki i środki.

4. Majątek, który stanowią akcje lub inne prawa w spółce, której mienie składa się głównie z nieruchomości położonych w Umawiającym się Państwie może być opodatkowany w tym Państwie.

5. Wszelkie inne części majątku osoby, mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

ROZDZIAŁ V METODY UNIKANIA PODWÓJNEGO OPODATKOWANIA

ARTYKUŁ 24 UNIKANIE PODWÓJNEGO OPODATKOWANIA

1. Jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce osiąga dochód lub posiada majątek, który zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji może być opodatkowany w drugim Umawiającym się Państwie, to pierwsze Państwo zezwoli na:

- i) odliczenie od podatku od dochodu tej osoby kwoty równej podatkowi dochodowemu zapłaconemu w tym państwie;
- ii) odliczenie od podatku od majątku tej osoby kwoty równej podatkowi od majątku zapłaconemu w tym państwie;

Takie odliczenia nie mogą w żadnym wypadku przekroczyć tej części podatku od dochodu i majątku, obliczonej przed dokonaniem odliczeń od podatku od dochodu i majątku, która zależnie od okoliczności, może podlegać opodatkowaniu w tym drugim państwie.

2. Jeżeli zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji uzyskany dochód lub posiadany przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie majątek jest zwolniony z opodatkowania w tym Państwie, to dane Państwo może jednak przy obliczaniu podatku od pozostałego dochodu lub majątku danej osoby uwzględnić zwolniony z opodatkowania dochód lub majątek.

3. Dla celów odliczenia od podatku od podatku od dochodu lub majątku w Umawiającym się Państwie, podatek zapłacony w drugim Umawiającym się Państwie powinien być zaliczony na podatek, który w innym przypadku jest płacony w tym drugim Umawiającym się Państwie lecz zgodnie z jego przepisami dla zachęt podatkowych został pomniejszony lub od pobrania którego odstąpiono.

ROZDZIAŁ VI POSTANOWIENIA SZCZEGÓLNE

ARTYKUŁ 25 RÓWNE TRAKTOWANIE

1. Obywatele Umawiającego się Państwa nie mogą być poddani w drugim Umawiającym się Państwie ani opodatkowaniu, ani związanym z nim obowiązkom, które są inne lub bardziej uciążliwe niż opodatkowanie i związane z nim obowiązki, którym są lub mogą być poddani w tych samych okolicznościach obywatele tego drugiego Państwa. Niniejsze postanowienie stosuje się również – bez względu na postanowienia artykułu 1 (zakres podmiotowy) – do osób, które nie mają miejsca zamieszkania lub siedziby w jednym lub w obu Umawiających się Państwach.

2. Osoby nie posiadające obywatelstwa, mające miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie, nie mogą być poddani w żadnym Umawiającym się Państwie opodatkowaniu i związanym z nim obowiązkom innym lub bardziej uciążliwym niż opodatkowanie lub związane z nim obowiązki, którym są lub mogą być poddani obywatele tego Państwa, w tych samych okolicznościach.

3. Opodatkowanie zakładu, który przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie, nie może być w tym drugim Państwie mniej korzystne niż opodatkowanie przedsiębiorstw tego drugiego Państwa prowadzących taką samą działalność. Postanowienie to nie może być rozumiane jako zobowiązujące Umawiające się Państwo do udzielania osobom mającym miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie jakichkolwiek zwolnień osobistych, ulg i obniżek podatkowych, z uwagi na stan cywilny i obciążenia rodzinne, których udziela ono osobom mającym miejsce zamieszkania na jego terytorium.

4. Z wyjątkiem przypadku stosowania postanowień artykułu 9 ustęp 1 (przedsiębiorstwa powiązane), artykułu 11 ustęp 6 (odsetki) lub artykułu 12 ustęp 6 (należności licencyjne) niniejszej Konwencji, odsetki, należności licencyjne i inne koszty ponoszone przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa na rzecz osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, są odliczane przy określaniu podlegających opodatkowaniu zysków tego przedsiębiorstwa na takich samych warunkach, jakby były one płacone na rzecz osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym pierwszym wymienionym Państwie.

5. Przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa, których majątek w całości lub w części jest własnością jednej lub więcej osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie albo jest przez te osoby kontrolowany bezpośrednio lub pośrednio, nie mogą być w pierwszym Umawiającym się Państwie poddane ani opodatkowaniu, ani związanym z nim obowiązkom, które są inne lub bardziej uciążliwe aniżeli opodatkowanie i związane z nim obowiązki, którym są lub mogą być poddane przedsiębiorstwa pierwszego wymienionego Państwa.

6. Bez względu na postanowienia artykułu 2 (podatki, których dotyczy Konwencja) postanowienia tego artykułu mają zastosowanie do wszystkich podatków bez względu na ich rodzaj i nazwę.

ARTYKUŁ 26

PROCEDURA WZAJEMNEGO POROZUMIEWANIA SIĘ

1. Jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie jest zdania, że czynności jednego lub obu Umawiających się Państw wprowadziły lub wprowadzą dla niej opodatkowanie, które jest niezgodne z postanowieniami niniejszej Konwencji, wówczas może ona niezależnie od środków odwoławczych przewidzianych w prawie wewnętrznym tych Państw, przedstawić swoją sprawę właściwej władzy tego Umawiającego się Państwa, w którym ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę lub jeżeli w danej sprawie mają zastosowanie postanowienia artykułu 24 ustęp 1, właściwej władzy tego Umawiającego się Państwa, którego jest obywatelem.

2. Właściwa władza, jeżeli uzna zarzut za uzasadniony, ale nie może sama spowodować zadowalającego rozwiązania, podejmie starania, aby przypadek ten uregulować w drodze wzajemnego porozumienia z właściwą władzą drugiego Umawiającego się Państwa tak, ażeby uniknąć opodatkowania niezgodnego z niniejszą Konwencją, każde osiągnięte porozumienie będzie wykonywane bez względu na terminy zawite określone w ustawodawstwie Umawiających się Państw.

3. Właściwe organy Umawiających się Państw będą czynić starania, aby w drodze wzajemnego porozumienia usuwać trudności lub wątpliwości, które mogą powstawać przy interpretacji lub stosowaniu niniejszej Konwencji. Mogą one również konsultować się wzajemnie, w celu zapobiegania podwójnemu opodatkowaniu w przypadkach, które nie są uregulowane w niniejszej Konwencji.

4. Właściwe organy Umawiających się Państw mogą porozumiewać się ze sobą bezpośrednio w celu osiągnięcia porozumienia w sprawach, o których mowa w poprzednich ustępach tego artykułu. Właściwe organy będą w drodze konsultacji rozwijać właściwe dwustronne procedury, metody i sposoby wprowadzania w życie procedury wzajemnego porozumiewania, przewidzianej w tym artykule

ARTYKUŁ 27 WYMIANA INFORMACJI

1. Właściwe władze Umawiających się Państw będą wymieniały informacje, konieczne do stosowania postanowień niniejszej Konwencji, a także informacje o ustawodawstwie wewnętrznym Umawiających się Państw, dotyczące podatków wymienionych w niniejszej Konwencji w takim zakresie, w jakim opodatkowanie, jakie ono przewiduje, nie jest sprzeczne z Konwencją, a szczególnie informacje zapobiegające oszustwom i uchylaniu się od opodatkowania.

Wymiana informacji nie jest ograniczona postanowieniami artykułu 1 (zakres podmiotowy). Wszelkie informacje uzyskane przez Umawiające się Państwo będą stanowiły tajemnicę na takiej samej zasadzie, jak informacje uzyskane przy zastosowaniu ustawodawstwa wewnętrznego tego Państwa i będą udzielane tylko osobom i władzom (w tym sądowym albo organom administracyjnym) zajmującym się ustalaniem lub poborem podatków, których dotyczy Konwencja lub organom rozpatrującym środki odwoławcze w sprawach tych podatków. Wyżej wymienione osoby lub władze będą wykorzystywać informacje tylko w tych celach. Mogą one udostępniać te informacje w postępowaniu sądowym lub do wydawania orzeczeń.

2. Postanowienia ustępu 1 nie mogą być w żadnym przypadku interpretowane tak, jak gdyby zobowiązywały właściwe władze Umawiających się Państw do:

- a) stosowania środków administracyjnych, które nie są zgodne z ustawodawstwem lub praktyką administracyjną tego lub drugiego Umawiającego się Państwa;
- b) udzielania informacji, której uzyskanie nie byłoby możliwe na podstawie własnego ustawodawstwa albo w ramach normalnej praktyki administracyjnej tego lub drugiego Umawiającego się Państwa;

c) udzielania informacji, która ujawniłaby tajemnicę handlową, gospodarczą, przemysłową, lub zawodową albo tryb działalności przedsiębiorstw lub informacji, którego udzielenie byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym.

ARTYKUŁ 28 POMOC W EGZEKUCJI

1. Właściwe organy Umawiających się Państw zawrą bezpośrednio porozumienie w sprawie wzajemnej pomocy w egzekucji podatków objętych niniejszą Konwencją, w tym odsetek, opłat karnych za opóźnione zapłaty i grzywien, z wyłączeniem przypadków postępowania karnego przed sądami lub trybunałami.
2. Porozumienie, o którym mowa w ustępie 1 tego artykułu będzie oparte na zasadach zawartych w ustawodawstwie wewnętrznym i praktyce administracyjnej Umawiających się Państw, zgodnie z artykułem 27 niniejszej Konwencji.

ARTYKUŁ 29 PRZEDSTAWICIELE MISJI DYPLOMATYCZNYCH I URZĘDÓW KONSULARNYCH

Postanowienia niniejszej Konwencji nie naruszają przywilejów podatkowych przysługujących członkom misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnym na podstawie ogólnych zasad prawa międzynarodowego lub postanowień umów szczególnych.

ROZDZIAŁ VII POSTANOWIENIA KOŃCOWE

ARTYKUŁ 30 WEJŚCIE W ŻYCIE

1. Umawiające się Państwa poinformują się wzajemnie o spełnieniu wymogów konstytucyjnych dla wejścia w życie niniejszej Konwencji. Konwencja wejdzie w życie 30 dni po dacie noty późniejszej.
2. Postanowienia Konwencji będą miały zastosowanie:

- a) w odniesieniu do podatków pobieranych u źródła – do dochodu osiągniętego w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym Konwencja wejdzie w życie;
- b) w odniesieniu do innych podatków od dochodu i majątku – do podatków należnych w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym Konwencja wejdzie w życie.

ARTYKUŁ 31 WYPOWIEDZENIE

Niniejsza Konwencja pozostanie w mocy do czasu jej wypowiedzenia przez Umawiające się Państwo. Każde Umawiające się Państwo może wypowiedzieć Konwencję, przekazując w drodze dyplomatycznej notę o wypowiedzeniu co najmniej sześć miesięcy przed końcem każdego roku kalendarzowego rozpoczynającego się po upływie pięciu lat od daty wejścia w życie niniejszej Konwencji. W takim wypadku Konwencja przestanie obowiązywać:

- a) w odniesieniu do podatków pobieranych u źródła - do kwot dochodu osiągniętego w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym została przekazana nota o wypowiedzeniu;
- b) w odniesieniu do innych podatków od dochodu i majątku - do podatków należnych za każdy rok podatkowy rozpoczynający się w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym została przekazana nota o wypowiedzeniu.

Na dowód czego, przedstawiciele dwóch Umawiających się Państw, należycie upoważnieni przez ich odnośne Rządy, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Warszawie dnia 14 lipca roku 1999 w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim, ormiańskim i angielskim, przy czym wszystkie teksty są jednakowo autentyczne.

**W przypadku rozbieżności przy interpretacji postanowień niniejszej
Konwencji będzie przeważał tekst angielski.**

**Z upoważnienia
Rządu
Rzeczypospolitej Polskiej**

**Z upoważnienia
Rządu
Republiki Armenii**